

عنوان مقاله:

بررسی مفهوم تعارض و انواع آن در فن جواب در شعر فارسی از آغاز تا قرن ششم

محل انتشار:

دوفصلنامه کهن نامه ادب پارسی، دوره 6، شماره 1 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

یدالله بهمنی مطلق - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه تربیت دبیر شهید رجایی

مرضیه مالکی - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه تربیت دبیر شهید رجایی

خلاصه مقاله:

مقاله حاضر به منظور بررسی دقیق فن جواب، که به معنای سرودن شعری با وزن، قافیه، و محتوای کلی مشترک با شعری از شاعری دیگر است و با انگیزه همسری یا برتری جویی سروده شده است، به روش توصیفی تحلیلی نگاشته شد. با توجه به این که این دو انگیزه مبنای تعارض در معنی ناسازگاری و اختلاف نظر بین دو فرد (شاعر) است، با تمرکز بر اشعار چاپی فارسی از آغاز تا قرن ششم به ارائه تعریف این فن و بیان شرایط جواب گویی و بررسی انواع جدی و غیرجدی (نقیضه) آن پرداخته شد. هم چنین پس از بررسی علل و انگیزه های تعارضی جواب و معارضه طلبی در شعر نشان داده شد که این فن همواره یکی از روش هایی بوده است که شعرا با آن نقد و نظر خود را درباره شعر خود و اشعار دیگران ابراز می کرده اند.

کلمات کلیدی:

تعارض، معارضه، استقبال، جواب، مجابات

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1386472>

